

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1099: Tướng Và Phi Tướng, Phước Và Phi Phước, Hai Bên Đều Không Dính Mắc, Đó Là Quan Niệm Chân Chánh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 096)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tướng và phi tướng, phước và phi phước, hai bên đều không dính mắc, đó là quan niệm chân chánh.】

Khi tu quán, quý vị cần phải chú ý, “quán”, quý vị phải nhớ kỹ, chính là tư tưởng, quan niệm của chúng ta; cách chúng ta suy nghĩ và nhìn nhận về con người, sự việc, sự vật, đó gọi là quan niệm. Quan niệm sai lầm, tức là nhìn hoàn toàn sai, nghĩ hoàn toàn sai, điều này chúng ta phải thừa nhận. Có một số người khẳng khẳng không chịu thừa nhận, cho rằng bản thân mình nhìn rất chính xác, nghĩ rất chính xác, cao minh hơn người khác, nhưng thực ra thì đều nghĩ sai cả rồi, đều nhìn sai cả rồi. Dựa vào tiêu chuẩn nào để tu chỉnh? Dựa vào “Kim Cang Bát Nhã”. Quý vị phải biết rằng, tiêu chuẩn trong “Kim Cang Bát Nhã” là tiêu chuẩn trên quả địa Như Lai, là tiêu chuẩn tuyệt đối, tuyệt đối không sai lệch, đây là tiêu chuẩn chân thật. Cho nên khi Phật pháp truyền đến Trung Quốc, quý vị phải nên nghĩ đến điều này: năm xưa các vị cao tăng truyền pháp ra ngoài Ấn Độ, đó là truyền đi khắp bốn phương tám hướng, nơi đâu cũng hoằng truyền, chứ chẳng phải là đặc biệt thiên vị Trung Quốc, không phải vậy. Tại sao truyền bá đi khắp bốn phương tám hướng, mà lại bèn rẽ ở Trung Quốc? Lại đâm chồi, ra hoa, kết trái ở Trung Quốc, thậm chí còn vượt hơn, thù thắng hơn cả Ấn Độ. Đạo lý này nằm ở chỗ nào? Là vì người Trung Quốc có thể tiếp nhận, người Trung Quốc rất khiêm cung, [tôi nói đến] người Trung Quốc thời xưa. Người Trung Quốc ngày nay chưa chắc đã khiêm cung, nhưng người Trung Quốc thời xưa rất khiêm cung, họ đều thấm nhuần sự giáo dục của Nho gia, sự giáo dục của Đạo gia, đều có thể “tự ty nhi tôn nhân” (tự hạ mình mà tôn trọng người). Vì vậy, khi Phật pháp truyền đến Trung Quốc, mọi người vừa

nghe liền thấy rất có đạo lý, nên rất hoan hỷ tiếp nhận, không phải là [chư Phật, Bồ Tát] thiên vị người Trung Quốc.

Chư Phật, Bồ Tát trong suốt hai ngàn năm qua, thị hiện ứng hóa tại Trung Quốc cũng đặc biệt rất nhiều, ở những quốc gia và khu vực khác chưa từng thấy. Như chúng ta đều quen thuộc, hầu như trong cửa Phật ai ai cũng biết: Đại sư Thiện Đạo là Phật A Di Đà tái lai, là hóa thân của Phật A Di Đà; Đại sư Vĩnh Minh Diên Thọ là hóa thân của Phật A Di Đà; Đại sư Trí Giả là hóa thân của Phật Thích Ca Mâu Ni, là Phật Thích Ca Mâu Ni tái lai; Phó Đại Sĩ là cư sĩ tại gia, là hóa thân của Bồ Tát Di Lặc; Bồ Đại Hòa Thượng cũng là hóa thân của Bồ Tát Di Lặc, hiện nay chúng ta tạc tượng Bồ Tát Di Lặc đều tạc theo hình tướng của Bồ Đại Hòa Thượng; gần đây nhất là Đại sư Ấn Quang, chính là hóa thân của Bồ Tát Đại Thế Chí. Phật, Bồ Tát ứng hóa thị hiện ở Trung Quốc quá nhiều rồi! Rất nhiều vị không để lộ thân phận nên chúng ta không biết, chỉ một vài vị này để lộ thân phận thì chúng ta mới hay; người để lộ thân phận thì ít, người không để lộ thân phận thì nhiều vô kể. Đây là người Trung Quốc chúng ta thực sự có phước báo, là nhờ đức hạnh tích lũy của liệt tổ liệt tông người Trung Quốc chúng ta, đây chính là sự chiêu cảm của việc tích công lũy đức. Nói cách khác, chúng ta phải biết rằng quan niệm của chính mình là sai lầm, sau đó mới có thể tiếp nhận, y theo kinh điển của Phật mà tu chỉnh. Sai ở đâu? Sai ở chỗ chấp trước, sai ở chỗ phân biệt. Phật dạy chúng ta đối với hết thảy các pháp, ngay cả đối với Phật pháp cũng không ngoại lệ: “Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp” (Pháp còn phải xả bỏ, huống hồ là phi pháp). Thế pháp, Phật pháp, chúng ta có cần dùng đến không? Cần chứ. Chúng ta sống ở trong đó, chúng ta dùng nó, chúng ta tiếp xúc với nó, ngày ngày chúng ta cũng đang làm, nhưng chỉ là không được chấp trước. Chấp trước là phàm phu, không chấp trước là Phật, Bồ Tát; sự khác biệt giữa Phật, Bồ Tát và phàm phu chính là ở chỗ này. Chúng ta ăn cơm, chúng ta là phàm phu nên chấp trước; Phật, Bồ Tát cũng ăn cơm, nhưng các Ngài không chấp trước. Không chấp trước nên các Ngài tương ưng với pháp tánh, các Ngài không trái nghịch với tự tánh, ăn cơm không trái nghịch với tự tánh, trong việc ăn cơm mọi bề đều phù hợp với Trung Đạo. Chúng ta ăn cơm thì lại kén chọn, món này ngon, món kia không ngon, mùi vị này ngon, mùi vị kia dở; chúng ta cứ mãi khởi phân biệt, chấp trước vào những thứ này. Chúng ta mặc áo cũng chấp trước, các Ngài mặc áo không chấp trước. Điểm khác biệt giữa Phật, Bồ Tát và chúng ta chính là người ta không phân biệt, không chấp trước, còn chúng ta thì chuyện gì cũng phân biệt, chuyện gì cũng

chấp trước. Điểm khác biệt chính là ở đây; ngoài điều này ra, không có chỗ nào khác biệt cả. “Kinh Kim Cang” dạy cho chúng ta, cũng chính là nói về vấn đề này. “Tướng và phi tướng, phước và phi phước”, hai bên đều phải thấy rõ, đều phải tỏ tường, đều có tác dụng, nhưng không được chấp trước, hai bên đều không dính mắc (lưỡng biên bất trụ), đây mới chính là quan niệm của Phật, Bồ Tát, chính là Phật tri kiến, tri kiến của Phật.